

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklēsiastikē Istoria

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

XX. Quod tum apud Arianos, tum apud alios haereticos, multa schismata
exstiterunt.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

μολογείται τὰς ἀμαρτίας, ἀς ἐπεπέραχεν ἡ
 τὸ βάπτισμα ὃ ἵεροσυνεργῶς παρηγγελε
 τῆ γυναικί, ἡσυχῶς ἐνχεαζέσθαι, ἵνα
 σὺ τῆ ὁμολογία κέρσον πρὸς ἀκρίβειαν ἡ
 ἱεροσύναις ἀξιὸν ἢ ἡ γυνὴ παροβραίνεσα, καὶ ἄλλο
 πᾶσιμα ἐαυτῆς καθυγέρει ἔλεγε γὰρ, ὡς εἶπ
 συκαθιδόησας αὐτῆ τὴ ἐκκλησίας διάκονος
 τέτο λεχθέν, ἵον μὴν διάκονον τῆς ἐκκλησίας
 ἐπιπέσειν παρεσκεύασε ταραχὴν ἢ κατέχευε
 τὰ πλήθη ἠγανάκισεν γὰρ μόνον Ἰππὸ τῶ γρο
 μῶν, ἀλλ' ὅτι ἐπὶ τῆ ἐκκλησία βλασφημίαν
 ἠπέσχετο καὶ ὑβρίν προσέξηνσεν διασυρμῶν
 ἢ ἐκτέτα τῶ ἱερομένων ἀνδρῶν, εὐδαίμων
 τῆς ἐκκλησίας πρεσβύτερος, ἀλεξαν
 δρὸς τὸ γένος, γνώμων τῶ Ἰπποκόπω διδωσι
 νεύσει, ἀεικλίαν μὴν τὸν Ἰππὸ τὴ μετάνοίας
 πρεσβύτερον, συγχωρήσας ἢ ἕκαστον, τῶ ἰδίῳ
 σιωπῶν τῶν μυστηρίων μελέτην ἔτω γὰρ μὴ
 ἔχειν τὴν ἐκκλησίαν τὸ ἀβλασφημηθῆναι
 ταῦτα ὡς τῶ εὐδαίμων ἀπέσχετο ἐγὼ,
 τῆ γραφῆ τῆδε ὡς ἀδυνατεῖν ἀρρήσα. ὡς γὰρ
 πολλὰ κίβητος, πᾶσαν σπαρτὴν παρ' ἕκά
 στου τῶν εἰδότην ἐθέλω μανθάνειν τὰ προ
 γματά, καὶ ἀκριβῶς ἐροῦναι, ἵνα μὴ ἐξωτῆς
 ἀληθείας τί γράφοιμι ἐγὼ ἢ πρὸς τὸν ἐν
 δαίμονα προτεροῦ ἐφω. ἢ συμβεβηκυῖα
 πρεσβύτερος, εἰ σὺ ἠνεγκεν τῆ ἐκκλησία, ἢ
 εἰ μὴ, Θεὸς ἀν εἰδείη ὅρω ἢ ὅτι πρὸς φασιν
 παρεῖχε, τὸ μὴ ἐλέγχειν ἀλλήλων τὰ ἀμαρ
 τήματα, μὴ ἢ φυλάττειν τὸ τῶ διποσὸν
 ἀποστολῆς λέγον, μὴ ἢ συγκοινωνεῖτε
 τοῖς ἔργοις τοῖς ἀκάροις ἢ σκότους, μᾶλλον
 ἢ ἐλέγχεσθε ἀλλήλους ἐν τέτων ἀντάκως εἰ
 σήσω

A
 mum à se perpetrata sigillatim confes
 la erat. Presbyter vero præcepit mu
 lieri, ut jejuniis & orationibus con
 tinuis vacaret, quo scilicet unâ cum
 delictorum confessione opus etiam præ
 nitentiæ conveniens ostenderet. Pro
 gressu temporis mulier aliud facinus cō
 fessa est, Ecclesiæ videlicet diaconum
 cum ipsa stupri consuetudinem habuisse.
 Id eum dixisset, diaconus quidē Ecclēsia
 ejectus est: populus vero graviter com
 moveri cœpit. Neque enim solum ob
 scelus quod patratum fuerat indigna
 bantur, verum etiam eo quod labes
 haud mediocris atque infamia hoc facto
 adpersa videbatur Ecclesiæ. Cum igitur
 eam ob causam Ecclesiastici homi
 nes dieteris appetentur, Eudamon
 quidam Ecclesiæ presbyter, Alexan
 driâ oriundus, Episcopo Nectario sua
 fit, ut pœnitentiarium, quidem pres
 byterum expungeret, unumquem
 que vero pro arbitrio & pro animi sui
 conscientia ad sacramentorum commu
 nionem sineret accedere. Neque enim
 aliter fieri posse, ut Ecclesia ab omni
 probro libera esset. Hæc ego cum ab
 ipso Eudamone acceperim, Historiæ
 huic inferere minime dubitavi. Etenim
 ut sæpius dixi, omnem curam ac dili
 gentiam eò contuli, ut res gestas ex iis
 qui eas optime norant condicerem, eas
 que accurate perscrutarer, ne quid à ve
 ritate alienum scriptis mandarem. Et
 initio quidem Eudamoni ista dixi. Con
 siliium tuum ὁ presbyter utrum Ecclesiæ
 profuerit, an non, Deus viderit. Cate
 rum antiam ex eo singulis datam esse vi
 deo, ut delicta sua invicem amplius non
 coarguant, nec observent præceptum il
 lud Apostoli, quod ita se habet: Nolite
 communicare operibus infructuosis ten
 ebrarum, sed potius redarguite. Verum
 de his satis.

D

Κεφ. κ.

Ὁ ἐκ τῶν ἀριστερῶν καὶ τῶν δεξιῶν ἀρετικῶν σχίσματα
 πολλὰ γενέσονται.

CAP. XX.

Quod tum apud Arianos, tum apud alios
 hereticos, multa schismata exstiterunt.

Ἄξιον ἢ ἡγεῖμαι, μὴ ἀμνημόνητα κα
 ταλιπὴν καὶ τὰ ὡσαύτως τοῖς ἄλλοις ἡρώμε
 να, φημι δὴ ἀρειανοῖς καὶ νατατιανοῖς, καὶ
 τοῖς διπὸ μακεδονίῳ καὶ ἐνονομίῳ τὰς πρὸς ὠ
 νομίας εἰληφόσιν ἢ γὰρ ἐκκλησία διαιρε
 θῆσα, ἐπὶ τῆ ἀπαξ ἡρωμῆ διαιρέσει ἐχ

C
 Congruum porro arbitror, ea quo
 que commemorare quæ apud alios
 gesta sunt: Arianos intelligo & Nova
 tianos, eosque qui à Macedonio aut ab
 Eunomio cognomentum sortiti sunt.
 Dilcissa enim Ecclesia, in eo dissidio
 quod semel factum fuerat, minime con

quievit. Sed denuo conversi, adversus A se mutuo concurrere ceperunt, & exigua levique occasione arrepta, abs se invicem discessere. Et quo quidem modo & quando, quibusque de causis singuli dissidia inter se excitaverint, procedente sermone indicabimus. Illud autem sciendum est, Imperatorem Theodosium neminem illorum infectatum fuisse, præter Eunomium. Quem Constantinopoli in privatis ædibus collectas celebrantem, & libros à se conscriptos recitantem, in exilium mitti iussit, eo quod multos doctrinâ suâ corrumpere. Reliquos omnes nullâ affecit molestiâ, nec communicare secum coëgit: sed singulos in suis conventiculis coire, & de fide Christiana pro suo captu sentire permisit. Et aliis quidem copiam fecit, ut extra urbes oratoria sibi extruerent. Novatianis vero utpote idem cum ipso in fide sentientibus concessit, ut Ecclesias suas intra urbium septa absque ullo metu retinerent, sicut à me jam antea commemoratum est. De quibus hoc loco pauca narrare, opportunum puto, altius repetito sermonis exordio.

ἴσαλο' ἀλλὰ στραφέντες καθ' ἑαυτῶν πάλιν ἐχώρην καὶ μικρὰς καὶ ἐπιλεῖας παρεστάτας λαβόμενοι, ἀλλήλων διεχωρίζοντο ὅπως μὴ ἐν κηπότῃ, καὶ διὰ αἰτίας ἕκαστοι εἰς ἑαυτῶν διαίσεις πεποιθότες, παροῦσι τὸ δόγμα δηλώσαντες τὸ τοῦ ἰσίου, ὡς βασιλεὺς Θεοδόσιος ἐδέξατο τῶν ἐδίκων, πλὴν ὅτι τὸ νόμιον ἐν κωνσταντίνῃ πόλει τῆς οἰκίας συναγούσα, καὶ ἐπὶ συλαφείας αὐτῶν λόγους ἐπιδικνούμενον, ὡς ταῖς διδασκαλίαις πολλοὺς λυμαινόμενον, εἰς ἔξορίαν πεμφθῆναι ἐκέλευσε τῷ μέλει ἄλλων ἐδέξατο ἐπίσκοποι, ἔπειτα αὐτῶν κοινωθῆσαι ἡνάγκαζεν ἄλλοις ἐκαστοὺς σωματώδη καὶ ἐπὶ ἰδίαις τόποις συναγούσας δόξασεν τὰς χριστιανισμῶν, ὡς καὶ αὐτῶν ἕκαστοι τὴν περὶ αὐτῶν δόξαν ἠδυνάτωσαν ἵνα μὴ ἄλλως ἔξω τῆς πόλεως σωματώδη ἐπιτηδεύσας οἴκας κατασκευάσῃ ναυαλιανῶν ὁμόφροντας τῇ αὐτῆς πίστει, ὅπως τῆς πόλεως τὰς ἑαυτῶν ἐκκλησίας διαρρήντας ἔχοντες ἐλευσεν, ὡς μοι ἐπετέτερον εἶρηται αὐτῶν μνημονεῖσθαι μικρὰ, ἕκαστον εἶποι ἡγεμῶνα ἀναλαβόντας βραχύ.

CAPUT XXI.

Quomodo etiam Novatiani inter se dissenferint.

Novatianorum Ecclesiæ apud Constantinopolim per annos quadraginta præfuit Agelius, à temporibus scilicet Constantini ad sextum Theodosii Imperatoris annum, ut jam supra referre memini. Hic morti jam proximus, Sifinnium suo loco ordinavit Episcopum: qui dignitate quidem erat presbyter Ecclesiæ illius quam regebat Agelius: cæterum disertus imprimis, & à Maximo Philosopho unâ cum Imperatore Juliano in Philosophia institutus. Cumque plebs Novatianorum hanc ordinationem reprehenderet, quod non Marcianum potius designasset, virum eximia pietatis, cujus operâ ipsi Valentis principatu ab omni persecutione vacui permanerant: Agelius dolorem multitudinis lenire cupiens, Marcianum insuper ordinavit Episcopum. Et cum ex morbo paululum recreatus esset, in Ecclesiam delatus, populum ita allocutus est. Marcianum quidem post me Episcopum habete, post Marcianum vero Sifinnium. Hæc locu-

C Κεφ. κα'.
Ὁς ἐκ ναυατιανῶν καθ' ἑαυτοῦ ἐστὶν ἰστέλας.
Τῆς ἐν κωνσταντίνῃ πόλει τῶν ναυατιανῶν ἐκκλησίας ἐπὶ ἔτη τεσσαράκοντα πρὸς τὴν ἀγέλην, ἀπὸ τῆς κωνσταντίνῃς χρόνου εἰς τὸ ἐκόνειν τῆς βασιλείας Θεοδοσίου, καὶ παρὰ πρῶτον ἐμνημόνευσαν τελευτῶν χειροτονεῖν εἰς τὸν τόπον αὐτῆς σισίννιον σκοπον ὅς πρῶτον ἐμνημόνευσαν τῶν ταπεινῶν ἡλόγιον ἢ ἄλλως, καὶ ἐπὶ μαζίμῃς Φιλοσόφῳ ἁμαρτωλοῦ πατριάρχου Φιλόσοφου παιδεύειν τὴν λαὸν τῶν ναυατιανῶν μεμψαμένους τὴν χειροτονίαν ὅτι μὴ μᾶλλον μαρκιανὸν ἐπὶ ἐκκλησίᾳ ἐκπέποιθα ἐχειροτόνησε, διὸ ἐπὶ ἐκκλησίᾳ τῶν ναυατιανῶν ἀτάραχοι μεμψαμένον ὁ ἀγέλην τὴν τῆς λαὸς ἀναμνηστικῆς πύου βελόμενον, ἐπιχειροτονεῖ τὸν μαρκιανὸν ἕκαστον ῥαίσας τὸ νόσον, παροῦσι τὴν ἐκκλησίαν, καὶ παροῦσι δὲ αὐτῶν πᾶν μαρκιανὸν μὲν, φησὶν, ἔχει μεμψαμένον δὲ μαρκιανὸν, σισίννιον ταῦτα πρὸς τὸν λαόν.